

MELLAN ADVENT OCH JUL

Någon säger att det är nödvändigt med ritualer. Varför då? frågar sig den nyfikne. Jo, jag behöver inte tänka, allt är redan tänkt.

Så skulle ett meningsutbyte kunna se ut. Fråga och ett enkelt svar. Men – hur som helst – svar behöver inte vara givna. De finns där ändå som ett konventionellt facit.

Fråga om ritualen är av dubbel natur. Det är hjärnan som gärna tar till sig information och sänder ner till lilla hjärtan, vilket ställer krav på automatik och kreativitet.

När den lilla hjärnan är inkopplad behöver inte tänka. Vi kan bara spela på, låter händerna leka övertangenterna, för ta in ny information. Å andra sidan blir det nödvändigt att tvätta av de gamla tankarna, för att nya skall uppstå. Ja, i adventets tid är det tradition, ritual och återkommande nytänkande, som slår upp till ytan.

Själv har jag svårt för att tända adventsljuset före den första söndagen i Advent. Lika svårt som att äta fastlagsbullar före Fastans inträdande. Adventsstjärnan skall först lysa den första söndagen i Advent – inte Domsöndagen eller söndagen före. Tradition, vana eller rituell fixering.

Ja, säg vad du vill. Men – håll med om att liv förändras. Flera av oss reagerar inte när julmarknaden drar igång någon gång kring höstdagjämningen. Vi får frustration i lungorna när kylan inte kommer i slutet av november, drivs till vansinne då värmen fortsätter.

Är vi försedda med värmevläsk? Eller finns det ingen rutin i naturen? Jovisst, kodade aminosyror, celldelningar under mikroskopiska, förnimbara glas.

Vi ingår i det rituella DNA-programmet. Skapade till vad? Kreativa till vad? Slumpen drar in tillsammans med det förutbestämda mönstret av underliggande strömmar av liv.

Klimatförändringar genomsyrar andedräkten och den eventuella själen klämmer på sista droppen av kulturell hänförelse. För visst är det fascinerande, när man glömmer bort att baka pepparkakor, presenter, granköp och julkortskrivningar. Det kan även framkalla en viss känsla av befrielse. Kanske till och med förnyelse?

Julhälsningar skall vara på tryckta kort med klart, snörikt vintermotiv – helst med en storvulen tomte kommande på sparkstötting utefter trädgårdsstaketet. Det är vackert. Det är tradition. Det ingår i ritualen. Men säger detta mer än själva ritualen?

Ty vi väntar alla på att ljuset skall vända åter i olika former, och att den rituellt cirkulerande jorden återkommer år efter år med skiftande färgning utefter en redan förutsägbar axelvridning!

Hans-Evert Renérius